

opusdei.org

Surdeigens kraft

”Når vi streber etter å helliggjøre vår egen yrkesutøvelse, vår egen familiesituasjon, og våre egne andre daglige plikter, helliggjør vi ikke bare en enkelt tråd, men hele den sosiale veven.” En artikkel om arbeidet.

25.05.2015

Samfunnet er som et "tøystykke" vevd av menneskelige relasjoner. Arbeid, familie og andre daglige forhold skaper en vev av menneskelige bånd der våre liv blir

"sammenvevd" ¹ med livene til mange andre mennesker. Så når vi streber etter å helliggjøre vår egen yrkesutøvelse, vår egen familiesituasjon, og våre egne andre daglige plikter, helliggjør vi ikke bare en enkelt tråd, men hele den sosiale veven.

Denne helliggjørende virkningen gjør de kristne til en kraftfull surdeig for å gjenskape orden i verden, slik at den bedre kan gjenspeile den kjærligheten den ble skapt av. Når barmhjertighet er til stede i en menneskelig aktivitet, er det mindre plass til selviskhet, den viktigste årsaken til uorden i menneskehjertet og i våre relasjoner til hverandre og til Guds skaperverk. Det er lekfolket, som bærer Faderens kjærlighet ut i samfunnet "der de kalles av Gud til deres spesielle oppgave og ledes av Evangeliets ånd til å bidra som surdeig til å helliggjøre verden innenfra." ²

Den forvandlende kraften i denne kristne surdeigen i arbeidet avhenger i stor grad av at hver enkelt prøver å forberede seg godt. Denne anstrengelsen bør ikke begrenses til den spesielle kunnskapen, teknisk eller intellektuell, som kreves i ens egen jobb eller yrke. Andre aspekter som er like nødvendige for å oppnå en sann menneskelig og kristen "kompetanse" har en direkte innflytelse på vår arbeidsplass og våre sosiale relasjoner, og gjør vårt arbeid til et sted der vi kan så kristen kjærlighet: måten vi lytter på, forstår, kommer overens med andre, tilgir og ber om tilgivelse, smiler.

Å være i verden uten å være av verden

Kristne kalt til å søke hellighet i deres arbeid må være *i verden*, men uten å være *av verden*. De ønsker å lykkes i livet, uten å se på det som det største gode. De er realistiske fordi de ser det ondes nærvær i verden, men

mister ikke motet når de møter det. Snarere prøver de å rette opp og kjemper med desto større kraft for å renske verden for synd. "Dere bør aldri mangle entusiasme, verken i deres arbeid eller i deres anstrengelser for å bygge 'den verdslige stat'. Men samtidig, som Kristi disipler som har *korsfestet sin syndige natur sammen med alle dens slette lidenskaper og tilbøyeligheter* (Gal 5,24) streber dere etter å være bevisst hva synd og sjenerøs bot er, stilt overfor den falske optimismen til dem som er *fiender av Kristi kors* (Fil 3,18), og som ser på alt som fremskritt og menneskelig anstrengelse."³

Å være i verden, på en positiv måte, fører oss til "å ha en kontemplativ ånd midt i alle menneskelige aktiviteter... og slik gjøre dette målet til virkelighet: jo mer i verden vi er, jo mer må vi være Guds."⁴ Dette forsettet hindrer oss ikke når

vanskeligheter oppstår i våre omgivelser, men ansporer oss til større vågemot, som er frukten av et intenst og konstant Guds nærvær. Fordi vi er *i verden*, men også i Gud, kan vi ikke stenge oss av fra verden rundt oss: "det er ikke lov for kristne å gi opp deres oppdrag i verden, like lite som sjelen kan atskille seg frivillig fra kroppen."⁵ Den hellige Josemaría poengterer den kristne borgers oppgave når han sier: "Deres oppgave som kristne er å bistå til at Kristi kjærlighet og frihet hersker over alle sider ved det moderne livet: kultur og økonomi, arbeid og hvile, familieliv og sosiale relasjoner."⁶

En viktig manifestasjon av den kristne ånd, og samtidig av den sant menneskelige, er å innse at fullkommen menneskelig lykke bare finnes i enhet med Gud, ikke i å eie jordiske goder. Det er faktisk det motsatte av å være *av verden*. En person av verden legger hele sitt

hjerter i denne verdens goder, uten å forstå at de skal lede oss til Skaperen. Det skjer noen ganger, når man ser folk som er langt borte fra Gud og som tilsynelatende finner lykke i å eie de materielle godene de trakter etter, at man noen ganger kan tenke at enhet med Gud er ikke den eneste kilden til fullkommen glede. Men vi bør ikke la oss lure. Deres lykke er flyktig, den er overflatisk og aldri fri for angst. Nettopp de menneskene ville vært uendelig lykkeligere, både i denne verden og etterpå i himmelen, hvis de var nær Gud og brukte disse godene til Guds ære. Deres lykke ville ikke lenger være skrøpelig, utsatt for alle livets omstendigheter, og de ville bli fri fra frykten – en frykt som stjeler freden – for å miste sine materielle goder. Heller ikke ville tanken på lidelse og død skremme dem.

Saligprisningene i Bergprekenen lærer oss at lykkens fylde, den sanne

salighet, aldri finnes i denne verden: *Salige er de fattige i ånden, for himmelriket er deres. Salige er de som sørger, for de skal finne trøst. Salige er de saktmodige... de som sulter og tørster etter rettferdighet... de som blir forfulgt for rettferdighetens skyld...* ⁷ Det plaget den hellige Josemaría å se hvor ofte sjeler blir lurt: "Man hører om en frigjøring som ikke er Kristi. Jesu lære, hans bergpreken, de saligprisningene som er et dikt om guddommelig kjærlighet, blir oversett. Det eneste som søkes er en jordisk lykke, som ikke er mulig å oppnå i denne verden."⁸

Imidlertid rettferdiggjør ikke Vår Herres ord en negativ holdning til verdens goder, som om de var onde eller en hindring for å komme til himmelen. De er ikke et hinder, men snarere det materiale vi er kalt til å helliggjøre. Jesus ba oss ikke om å forkaste dem. Han sa at bare *en ting*

er nødvendig⁹ for helligjørelse og lykke: å elske Gud. Den som mangler disse godene eller som lider, burde innse at ikke bare finnes den sanne glede bare i himmelen, men at også i dette livet er de "velsignet". De kan her nyte en forsmak på himmelens herlighet, for lidelse, og mangel på et materielt gode generelt, har en frelsende kraft hvis den aksepteres av kjærlighet til Gud Faders vilje, som ordner alt til vårt beste¹⁰.

Å søke materiell velferd for dem rundt oss er noe Gud setter pris på. Det er en fantastisk måte å fylle timelige ting med kjærlighet, og er helt i overensstemmelse med den personlige uavhengige holdningen som Vår Herre har lært oss. Et eksempel på dette kan man finne i hjemmet. Som den hellige Josemaría sa: "Moren i en familie må prøve å forsikre seg om at det i hjemmet er et minimum av velstand, som står i forhold til familiens situasjon, men

uten å glemme de trengende. Så blant utgiftene i hjemmet bør du sette av en viss sum, avhengig av din og din manns sjenerøsitet, for å hjelpe de som mangler alt. Er du enig?

Når du er opptatt av den materielle velferden til din mann, dine barn, eller din egen, fornærmer du ikke Gud. For du har den plikten som ligger innebygd i din ekteskapelige rolle til å forsikre deg om at familien din trives hjemme. Moren i en familie som ikke er opptatt av materielle ting i hjemmet og familiens velferd, ville ikke behaget Jesus." ¹¹

Lekmannsmentalitet, med en prestelig sjel

Et Guds barn må ha en "prestelig sjel" fordi han eller hun har blitt delaktig i Kristi prestedømme for å kunne delta i frelsesverket sammen med ham. For de troende i Opus Dei,

som er kalt til å søke hellighet midt i verden, finnes denne egenskapen nært knyttet til en "lekmannsmentalitet" som får en til å utføre ens arbeid og daglige plikter med kompetanse, i overensstemmelse med deres iboende lover, som er villet av Gud ¹²

Innenfor den profesjonelle yrkesmorals normative rammeverk (som må følges med stor nøyaktighet som en nødvendig forutsetning for å helliggjøre ens arbeid), finnes det mange måter å utføre menneskelige oppgaver på som er overensstemmende med Guds vilje. Innenfor hver aktivitets egne lover og i det brede perspektiv som den kristne moral åpner opp, finnes det mange valgmuligheter, der alle kan helliggjøres. Hver person er fri til å velge blant disse mulighetene med personlig ansvar, mens man respekterer de andres frihet. Denne ufravikelige frihet gjør hvert

menneskes deltakelse i det sosiale liv – hjemme, på jobb, blant venner – unik og enestående, slik hver sjels svar på Guds kjærlighet er enestående. Vi må ikke frata den menneskelige familie den rette utøvelsen av vår frihet, kilden til initiativer i tjenesten for andre til Guds ære. Grunnleggeren lærte oss at denne egenskapen er fundamental for Opus Deis spiritualitet. "Frihet, mine barn, frihet, som er nøkkelen til lekmannsmentaliteten som vi alle har i Opus Dei." ¹³

Den hellige Josemaría lærte at den prestelige sjel og lekmannsmentaliteten er to uatskillelige aspekter på veien til hellighet. "Vi – både prester og legfolk – må alltid og i alt ha en sann prestelig sjel og en helhetlig lekmannsmentalitet, slik at vi kan forstå og utøve i vårt personlige liv den frihet vi har i Kirkens sfære og på det timelige område, idet vi

betrakter oss selv som både borgere av Gudsstaten (jf Ef 2,19) og av menneskenes stat." ¹⁴

Vi trenger denne foreningen i vårt liv for å kunne være en surdeig for den kristne ånd i samfunnet, slik at alt vårt profesjonelle arbeid, utført med en lekmannsmentalitet, blir gjennomsyret av en prestelig sjel.

Et klart tegn på denne enheten er å sette vår dialog med Gud, fromheten, i høysetet, ved å ha en daglig plan for vårt åndelige liv. Vi trenger å nærme Kjærligheten som den livgivende impuls i livet vårt, siden det er umulig å arbeide sant for Gud uten samtidig å fordype vårt indre liv. Den hellige Josemaría insisterte: "Hvis du ikke har et indre liv når du engasjerer deg i arbeidet ditt, kan det hende at dere ikke guddommeliggjør det, men tvert imot kan det skje som med jern som er glødende varmt og kastes i kaldt vann: det mister

varmen og blir kaldt. Dere må ha en ild som stammer fra det indre, som ikke slukker, som tenner alt den kommer i kontakt med. Det er derfor jeg har sagt at jeg ikke ønsker noe arbeid, noe tiltak, som ikke medfører at mine barn forbedrer seg gjennom det. Jeg måler virkningen og verdien av arbeid ved den grad av hellighet som oppnås av de instrumenter som utfører det.

Med samme iver som jeg tidligere ba dere arbeide, og arbeide bra, uten frykt for å bli trøtte, ber jeg dere nå om å ha et indre liv. Jeg blir selv aldri trøtt av å gjenta det: våre normer for fromhet, vår bønn, kommer først. Uten asketisk kamp ville våre liv ikke være verd noen ting: vi ville være ineffektive, sauer uten hyrde, blinde som leder de blinde (jf Mt 9,36 og 15,4)" ¹⁵.

For at surdeigen ikke skal miste sin kraft, trenger den styrke fra Gud.

Gud er den som forvandler. Bare når vi forblir forent med ham er vi virkelig en surdeig for hellighet. Ellers vil vi være tilstede i samfunnsmassen uten å bidra med noe av det som forventes av en surdeig. Anstrengelsen for å ha en daglig plan for det åndelige liv vil føre til Guds forvandlende handlingsmirakel: først i oss selv, siden denne planen er en vei til enhet med ham, og deretter, som en konsekvens, i andre, i hele samfunnet.

Javier Lopez

C. Ruíz

(2004 – 2014)

1. Andre Vatikankonsil, Den apostoliske konstitusjon *Lumen Gentium* nr. 31, og Johannes Paul II,

Apostolisk formaning *Christifideles laici*, 31. desember 1988, nr 15.

2. Andre Vatikankonsil, Den apostoliske konstitusjon *Lumen Gentium* nr. 31.

3. Den hellige Josemaría, *Brev*, 1. januar 1959, nr 19.

4. Den hellige Josemaría, *Smien* (The Forge), nr. 740.

5. *Epistola ad Diognetum*, 6.

6. Den hellige Josemaría, *Plogfuren* (Furrow) nr. 302.

7. *Mt 5,3 ff.*

8. Den hellige Josemaría, *Notater tatt under en meditasjon*, 25. desember 1972.

9. *Lk 10,42.*

10. *Jf Rom 8,28.*

11. Den hellige Josemaría, *Notater tatt ved en sammenkomst*, Caracas, 9. februar 1975.

12. Jf Andre Vatikankonsil, Den pastorale konstitusjon *Gaudium et spes*, nr 36.

13. Den hellige Josemaría, *Brev*, 29. september 1957, nr. 55.

14. Den hellige Josemaría, *Brev*, 2. februar 1945, nr. 1.

15. Den hellige Josemaría, *Brev*, 15. oktober 1945, nr 20-21.

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://opusdei.org/nb-no/article/surdeigens-kraft/> (20.03.2026)